

[Niels Westerby.]

det fornødne embedsmandsapparat til disse ting, og at det kan være svært at nå op på sådanne bevillinger. Det er klart, at der er vanskeligheder med ethvert problem, men hvis vi virkelig ønsker at gøre noget ved u-landshjælpen, er jeg fuldstændig overbevist om, at vi også kan skaffe det fornødne embedsmandsapparat, og hvis vi virkelig ønsker at gøre noget for u-landshjælpen, kan vi også skaffe de fornødne bevillinger. For et land, der har et nationalprodukt på en 70-80 milliarder kr. om året, vil det også være muligt at nå op på denne ene procent i finansåret 1970-71. Der er ingen, der skal komme og fortælle os, at det ikke er muligt at nå frem hertil, og derfor er det, der er foreslået, absolut realistisk og forsvarligt, hvis man har det udgangspunkt, at man vil gøre noget reelt ved u-landsspørgsmålet.

Formanden: Der er nu fremsat følgende ændringsforslag til forslaget om motiveret dagsorden: (se sp. 834). Dette ændringsforslag indgår nu også i forhandlingen.

Else Merete Ross: Det glæder mig meget, at hr. Niels Westerby er gået ind på den tanke, at vi skulle tale om det statslige bidrag og ikke medregne den private kapital-eksport og den private hjælp, idet det er en størrelse x, som vi ikke ved noget præcist om. Jeg sagde i mit indlæg, at jeg udmærket godt vidste, at den er medregnet i FN-resolutionen, men at det ville være et hæderligere grundlag at handle på, hvis vi nøjedes med at tage den hjælp i betragtning, som vi virkelig selv har indflydelse på. Jeg ved, at de samme spørgsmål drøftes i Sverige, og der er jo mulighed for, at vi, hvis vi gik ind for dette som et mere reelt udtryk for, hvad vi giver, kunne få andre lande til at følge os på det punkt.

Hvad angår det ændringsforslag, hr. Niels Westerby har stillet, vil vi fra mit partis side gerne gå med til, at der i dagsordensforslaget bliver indføjet, at den statslige bistand snarest skal op på 1 pct. Vi er derimod betænkelige ved at gå ind for tilføjelsen: „og senest i finansåret 1970-71“, idet det — efter en opgørelse af Mogens Boserup — vil betyde, at vi sandsynligvis skal op på 950 mill. kr. til den tid, og jeg synes, man må have lov at sige, at det bliver

en meget kraftig stigning; det bliver sikkert 730 mill. kr. mere, end vi giver for øjeblikket. Jeg vil give hr. Poul Dam fuldstændig ret i, at vi er for sent på færde, men stigningstakten må måske alligevel være en lille smule langsommere end denne. Vi må også regne med, at vi skal have befolkningen med i dette foretagende. Det er altså ikke, fordi jeg ikke selv ønsker, at det skal ske i 1970-71, men jeg synes, det måske er lige strengt nok at binde en regering til at skulle nå den ene procent just i dette år. Jeg vil derfor nøjes med at foreslå, at den statslige bistand snarest skal op, og jeg vil gerne have lov til til det dagsordensforslag, der er stillet af hr. Poul Dam, at stille det ændringsforslag, at

„ordet „bistanden“ ændres til: „den statslige bistand“.“

Øg samtidig vil jeg udtrykke håbet om, at forøgelsen kan ske til 1970-71.

Formanden: Der er nu stillet følgende ændringsforslag til forslaget om motiveret dagsorden: (se ovenfor). Dette ændringsforslag indgår nu også i forhandlingen.

Niels Matthiasen: Hr. Niels Westerby gjorde det meget enkle, at han viste, hvilke vanskeligheder med hensyn til administration, personale og lignende der kunne være ved at gennemføre en u-landshjælp på 1 pct. af nationalproduktet, og derefter foreslår han det så alligevel. Jeg synes, det er en forkert måde at være ædel på. Jeg må på mit partis vegne sige, at vi tror, der er almindelig enighed her i folketinget om snarest at nå op på den ene procent; men vi mener ikke, det er rigtigt at binde os på dato og på klokkeslæt. Vi vil derfor nøjes med at anbefale at stemme for hr. Poul Dams dagsordensforslag.

Ordføreren for forslagsstillerne (Per Møller): Det er mit indtryk, at hr. Niels Westerby's ændringsforslag til dagsordensforslaget i virkeligheden er en bekræftelse på, hvor nødvendigt det er, at vi får et stående u-landsudvalg, for det grundlæggende for u-landshjælpen må selvfølgelig være, at det er realistisk, hvad man arbejder med, og at man sikrer, at den hjælp, vi yder, formes og forberedes på en sådan måde, at den bliver så effektiv, som det nu